

Шуменска поща

ЕСТНИКЪ ЗА КУЛТУРА, СТОПАНСТВО и ОБЩЕСТВЕННОСТ
УРЕЖД КОМИТЕТЪ

Редакторъ: ДИМ. РАДЕВЪ
Редакция и администрация
л. „Царъ Борисъ“, тел. 140

ИЗЛИЗА:

СРЕДА и СЪБОТА

ЗА ГОД. 80 ЛВ., 6 М. 50 ЛВ., 3 М., 30 ЛВ

ОБЯВЛЕНИЯ:

ТЪРГОВСКИ и ОФИЦИАЛНИ 2 ЛВ. СМ. КВ.

ЖДЕЩЕ СПРЕ СВЪТА?

Последниятъ събития въ Франция, която бѣ принудена изпита последствията на своята военна катастрофа, живиха у мнозина надеждитъ за единъ скорошенъ миръ въ Европа. Проблѣснаха тукъ-тамѣ оптимистични ноты за близкия край на войната. Нищо по-хубаво отъ а...

Но фактитъ идватъ да истудятъ нашитъ добри предсказания. Преди всичко, Америка се въоръжава трѣскаво, непознатъ темпъ до сега. СССР използва всички поуки отъ войната и подобрява свойтиъ стратегически бази готови юди и нападателна и отбранителна война. Най-важниятъ фактъ — решението на Англия да продължи войната, кара да приемемъ за безпогрѣшно съобщението на официалния германски печатъ, че само първата фаза на войната е свършена. Сега предстои втората — може би по-тежко богата на изненади: войната срѣщу Англия. Нейното стратегическо положение поставя необходимостта отъ нови методи. Съкрушаването на Англия ще бѣде по-мъчна задача. Но тая проблема за германцитъ не е неразрешима...

И все пакъ оставатъ на сцената нови факти: Съединеніи Щати, Съветска Русия и Япония. Какъ биха погледнати въ разгрома и на Англия? Какво ще бѣде тяхното поведение? Не ще ли се открие нова страница въ тая жестока борба?

Ето въпроси, на които никой не може да бѣде удовлетворенъ отговоръ. Затова нашъ дългъ е да димъ, за да направимъ нѣкоя катастрофална грѣшка и да бѣде разсено всичко — така щастливо създадено до сега за

ВЛАДИМИРЪ ПЕТРОВЪ

Гибралтара—тамъ, където се очакватъ скоро голѣми събития

Най-важното английско владение. Нѣколко любопитни митологически факти.

Гибралтаръ е протокъ между Африка и африканската държава Марокко, французко владение. Съединява Срѣдиземно море съ Атлантически океанъ. Дължокъ е около 15 км. и широкъ—450 метра. На европейския и на африканския брѣгове има две укрепления: Гибралтаръ и Алгарве. Споредъ грѣцката митология, Гибралтаръ билъ ивица земя, която геройтъ Херкулесъ разкъсалъ, за да може да премине отъ Атлантически океанъ въ Средиземно море. Гибралтаръ билъ и да отиде на островъ Гибралтаръ. Тамъ триглавиятъ

исполинь Геринъ въ Микени, най-силенъ между човѣцитъ, ималъ голѣмо стадо бикове, пазени отъ исполина Евритионъ и отъ страшното му двуглаво куче Ортъ. За да докара въ Микени стадата. Образуваниетъ, поради разкъсването на провлака на брѣговетъ на Европа и на Африка, скали Калпей и Абила, били наречени въ древни времена Херкулесови стълбове. На тяхъ Херкулесъ издѣлбалъ изречението: „По нататкъ не се отива“...

Духътъ у народитъ.

Военната история въ Европа не познава отъ столѣтия насамъ едно по-вирено напредване на армия въ бой като сегашното германско. То възбужда очудване дори всрѣдъ най-мощнитъ континентални армии и компетентни военни срѣди.

Въ преценката на новитъ военни събития се изтъкватъ две важни основи: 1) колосална военна подготовка въ техническо отношение на германската армия, неизвестно на противниците ѝ; 2) високъ духъ на войската. Важността на едната и другата основи сж равни. Може да се каже дори, че втората е предпоставка на първата. Защото техническиетъ усъвършенствувания на военнитъ бойни ударни средства: подводници, самолети, танкове, артилерия и други такива биха останали музейни украшения на гениалната германска военна техника, ако войникътъ не билъ възпитанъ въ толкова високо духъ на самоотвержение и самопожертвование за величието на отечеството си.

Като е дума за високъ воененъ духъ нека да спомена равенството по духъ и самопожертвование и на българското непобедимо войнство отъ преди 25 години на бойнитъ полета по всички балкански и други фронтове.

При спомяването за този духъ на нашето родно войнство нужно е, да се подчертаятъ голѣмитъ военно-възпитателни способности и на българското офицерство съ неговия помощенъ подофицерски корпусъ, които превъзродиха българския народъ, направиха го достоенъ за всеобщо уважение и зачитане отъ всѣкъде и го свързаха съ общо признатата въ чужбина мъдростъ на неговия Върховенъ вождъ, едновременно и най-големиятъ миролюбецъ въ Европа.

Г. Николовъ

Подъ нашия погледъ

НАРОДЪТЪ

Ето единъ факторъ, който е изпитвалъ най-разнообразна съдба. Подъ властта на тиранитъ, той е билъ подтисканъ безжалостно до себеобезличаване и нравствено падение. Народътъ се е считалъ за торъ, необходимъ за натрапницитъ, жадни за лично благоденствие и охолство на приближенитъ си. Но поѣкога народътъ е изпитвалъ и буенъ ентузиазъмъ и творчески възходъ, които сж изграждали свѣтли страници въ човѣшката история.

Народътъ е заявявалъ своитъ права и самъ е черталъ своето величие.

И въ нашата епоха народътъ има да играе историческа роля. Днесъ народитъ водятъ войни. Тяхната съдба е въ първитъ грижи на управницитъ, защото нѣма спокойно бѣдеще безъ задоволенъ духовно и материално народъ.

Народитъ днесъ не сж стада. Тѣ живѣятъ съ трепетния пулъсъ на събитията, които ги поглъщатъ и се отразяватъ най-чувствително върху имъ. Сегашнитъ народни водачи изникватъ отъ маситъ. До вчера тѣ сж били непознати и сж се чувствували като всѣка частица отъ народа. Но обстоятелствата, личнитъ имъ стремления и качества имъ ги издигатъ надъ тълпата. Така отъ народа сж излѣзли днешнитъ водачи на руския, германския и италианския народи. Отъ народно име тѣ желаятъ да управляватъ. Народнитъ стремления сж въ тяхнитъ програми.

Народътъ днесъ не е безразличенъ къмъ съдбата си. Той е първа сила. И като такава трѣбва да се уважава. Защото възмездие за лошитъ дѣла ще дойде рано или късно.

ПИВАСЪ.

Какво става по свѣта

ФРАНЦИЯ окончателно капитулира предъ Германия и Италия. Военнитъ действия сж прекратени. По-големата частъ отъ Франция е окупирана отъ германски и италиански войски.

НЕИЗБРОИМИ сж военнитъ материали и стопански облаги, които падатъ въ нѣмски ръце.

СЛОЖЕНЪ е епизодъ на едно ненародно управление въ републиката...

ОБАЧЕ, колониитъ не искатъ да се подчинятъ на правителството въ Бордо. Въ Лондонъ френскиятъ генералъ де Голъ е образувалъ националенъ комитетъ за продължаване на войната...

ГЕРМАНИЯ ликува. Въ нея цари невиданъ ентузиазъмъ.

СЕГА предстои Германия да организира Европа въ единъ стопански блокъ, който ще проведе блокада на Англия.

СМЪТА СЕ, че още тия дни ще почнатъ невиданитъ военни действия срещу Англия и крепоститъ ѝ въ Срѣдиземно море. Заявява се, че страданията на Англия едва сега почватъ. Стратегическитъ позиции на Германия сега сж много по-вече подобрени.

ПУБЛ.

ПОЛУМРАКЪ

Тиха лѣтна вечеръ, когато излѣзли на разходка, чу нейния задавенъ гласъ зрича желани думи: Обичамъ те!

Той я прегърна, ова бѣ началото...

Той бѣше възрастенъ, грозенъ мъжъ. Богатъ. Но—ергенъ. Живеше на село. Работѣше. Пазеше на народа. Разбираше по-добре заплата. Обичаше литературата. На младини се бѣ опитвалъ да пише. Но остави. Но запази въ се си силната обичъ къмъ рождената литература. Куше книги, списания, вестници. Съ тяхъ задоволяваше душата си.

Обичаше и народа си. Имаше лѣви политически убеждения. И заради тяхъ не напредна въ службата си—самъ не искаше. Остана на село.

Мислѣше за голѣма любовъ. А не намѣри никаква. Самоизлѣгваше се, че дири жена, другарка — а намираше недостатѣцитъ на всички подходящи жени.

Така оstarѣ. И стана още по-грозенъ. Само паритъ му се увеличиха.

Тя бѣше обикновенно селско момиче. Хубаво, но бедно. Бѣше много млада за него. И той я хареса. Хареса лицето ѝ, тѣлото ѝ. Така—отдалечъ. Не се питаше за душата ѝ. Какво го

интересува това? Той нѣма никакви намѣрения къмъ нея. Виждаше я да минава край канцеларията му. Но никога не бѣше говорилъ съ нея. Не говорѣше и за нея—съ другитъ.

И все пакъ тѣ се сблизиха. То стана случайно. Приятелството имъ бѣ породено отъ неговата обичъ къмъ поезията. Бѣше една вечеръ на репетиция въ читалището. Разучаваха пиеса. Повикаха го да слуша; да си каже мнението. Той се намръщи, но отиде. И тя бѣше тамъ. Той не бѣ питалъ за пиесата. И когато тя започна монолога си—началото бѣ нейно—той потрепера. Знаеше пиесата. Авторътъ ѝ бѣше неговиятъ любимецъ. А нейната игра? Нима можеше да бѣде истинна това? Не е ли сънь? Какъвъ огънь! И какво дърлеко раз-

бирание! Тя имала душа—и то ценна, сжла душа... Сърцето му затупа по-силно. Не е ли намѣрилъ тѣй дирената жена—другарка?...

Тя продължаваше. Той затвори очи. Замисли се.

Сигурно е тя. А годинитъ? Годинитъ нѣмагъ значение... Той ще я вземе. Ще бѣде всичко за нея. Ще я води по голѣмитъ градове, ще ѝ покаже театръ, опера, университетъ... Ще я изпрати да се изучи. Да стане първа артистка. Прочута. Прославена... И тя ще бѣде неговата жена... Отдавна желаната жена...

Когато свърши репетицията той не скри възхищението си. Похвали особено много нея. Тя почервенѣ.

После се сблизиха. Дружба-та имъ свърши въ тихата лѣтна

вечеръ съ нейното признание.

Искренна ли бѣше тѣ? Нима можеше да се забравятъ трийсетъ години, които ги дѣлѣха? Той не мислѣше за това. Не искаше да мисли.

И се ожениха.

Той я заведе въ столицата. Записа я въ драматична студия. Говори дълго съ директора.

—Тя е даровита. Липсваше ѝ култура. Постарахъ се да ѝ я дамъ. Потрѣбна ѝ е школовка. Затова ви я вода—направете необходимото.

И той плати таксата. Излѣзоха подъ рѣка. Бѣха мъжъ и жена. А другитъ ученици—артисти, ги взеха за баща и дѣщеря.

Тя остана въ школата—той замина за село. Пишеше ѝ всѣ-

ДА ВИ ЗАПОЗНАЯ СЪ ПАТРИОТИЗМА НА АМЕРИКАНЦИТЕ *)

Преди известно време посланикът на Съединените Щати в Италия, описвайки италианските емигранти, тяхната бедност, тяхните дрипи, разсждаше: „Тъ, италианците, сж толкова способни към изпълнение на гражданския си дълг колкото и робитъ току що получили свобода. У тях съвсем липсва намърение да стават граждани на Съединените Щати. Единственото което тѣ въ сжщност желаятъ, — то е да получат колкото се може по скъпо за труда си и да работят по възможност по-малко. Ахъ тѣ, негодни такива, тия италианци!“

По повод на това американският вестник писаха: „Тия думи на нашия посланик би трѣбвало да запечата въ паметта си всички американци патриотъ и да ги помни като най-велика истина, изказана за най-великото зло въ нашето време“.

Така чужденецът въ Америка се пренебрегва, осмива, подиграва, презрително го съжелява. Всичко що е вънъ отъ нея, не може да бѣде хубаво. Въ цѣлъ свѣтъ нѣма подобна свобода, такова развитие такъвъ напредък, такива умни хора, както въ страната, наречена Америка. *Всичко това е резултатъ на възвишаващата сила на свободата.*

Сили и мисъл сж приведени въ движение.

Отдѣлнитѣ явления на голѣмия американски животъ—тѣхенъ патриотизъмъ. Последниятъ е безграниченъ, никога не заспива и е толкова крѣсливъ, колкото и горещъ.

Често, по най-дребенъ поводъ, че чуе американци да говорятъ за други народи—само да си покаже носъ... Не рѣдко общественото мнение стига до скърцане на зѣби.

Американският патриотизъмъ не се гнуся отъ никакъвъ предлогъ за проява и не се бои

отъ никакви последици на горещината си. Той е така стѣкменъ, че, нѣмайки съответна степенъ на интелигентностъ, преминава често въ захласнатостъ.

Ето страна: Америка. Силата и размѣра на американския патриотизъмъ сж съвършено непостижими за оня, който самъ не ги е изпитвалъ на себе си въ всѣкидневния животъ. Тѣ порастватъ до такава степенъ, че чужденеца е принуденъ да отрича националността си и да утвърждава, че той е корененъ американецъ.

Единствениятъ народъ, който се ползува съ уважение у американците, това сж англичаните. На Англия, въ много отношения, Америка гледа като на свой образецъ и примѣръ за подражание. Ако искашъ да направишъ комплиментъ на американеца, трѣбва да го вземешъ за англичанинъ; той ще зафѣфли като високороденъ лордъ, а като се качи на омнибуса, ще даде на кондуктора за размѣна златна монета или круна банкнота...

„Свѣтътъ на шумѣтъ, на парата и на огромни, стенещи машини; мирова държава, въ която сж събрани хора отъ всички пояси на земното кълбо, отъ бѣлитѣ жители на севера до тропичнитѣ маймуни и духовнитѣ мулати включително; страна съ мека, плодородна почва и първобитни ливади. И съ черно небе...“

М. Пенковъ

Горната статия е написана по поводъ и по маниера на една статия на г-нъ Р. Х. Маркъмъ, балкански кореспондентъ на бостонския в. „Крисчън Сайнсъ Мониторъ“ — Да ви запозная съ Вашингтонъ — печатана въ в. National Herald (народенъ гласъ) български вестникъ който излиза въ Америка, гр. Гранитъ сити. Въ тая статия г-нъ Маркъмъ споменува само за два американски недостатъци:

1. Моралната тѣпота или липса на обществена лоялностъ въ широкъ смисълъ на думата и 2. Отрицанието, липсата на дисциплина, мѣрка и плъткъ цинизъмъ.

злата клакъоритѣ почнали да свирятъ, за да развалятъ хубавата игра на Мишле,

Но артистътъ напълно владѣялъ себе си. Приближилъ се до слугата — артистъ и му ударилъ две силни плесници, които не сж били предвидени въ пиесата.

— Безобразнико! — извикалъ Мишле. — Нали ти казахъ да купишъ прахъ за кихане, за да изгонишъ тѣлпата, която свири въ залата?

Буря отъ смѣхъ избухва между публиката. Зрителитѣ аплодиралъ духовития комикъ цѣли две минути. Нахалнитѣ клакъори побързали да избѣгатъ...

писма. Питаше за школата. Питаше—обикнала ли е неговия Гоголь, нѣма ли да излѣзе на столичната сцена, та да разтърси силно душитѣ на хората... Така го бѣше разтърсила тя на репетицията първата вечер. Сякашъ нѣкой гигантъ, двойно и тройно по-силенъ отъ него го бѣше уловилъ за раменетѣ и съ всички сили го бѣше раздрусалъ... А тя тогава бѣше неопитна. Сега е друга—школувана и опитна...

Въ рѣдкитѣ си писма тя пропускате да отговаря на въпроситѣ му.

Той реши тайно да отиде и да види какво прави. Бѣше спокоенъ, като влѣзи въ школата. А излѣзе гнѣвенъ, измъченъ. Лицето му бѣ станало още по-грозно. Научи истината

Хроника.

Почина внезапно на 23 т. м. и на следния день бѣ погребанъ добре познатия на всички шуменци печатаръ и книжаръ Пресиянъ Търговски, баща на нашитѣ отлични приятели Димитъръ Търговски и Бочо Търговски. Редакцията се присъединява къмъ голѣмата скръбъ на опечаленитѣ. Нека, голѣмата почитъ и хубавото име на покойника имъ бѣде утѣха.

Между министерството на земедѣлието и Б. З. К. Банка е постигнато споразумение за доставка на новъ дребенъ земедѣлски инвентаръ.

Въ Варна е откритъ конгресътъ на автомобилиститѣ.

Гоститѣ—софийски журналисти, които неотдавна посѣтиха нашия градъ и околноститѣ, даватъ своитѣ впечатления въ софийскитѣ ежедневници както отъ града ни, така и отъ посѣтенитѣ села и историческитѣ мѣста. За всичко видѣно тѣ се изказватъ най-ласкаво.

Прогресивния ж. п. данъкъ за 1940 г. е предаденъ за събиране и доброволно плащане до 30 юни т. г., следъ което ще се събира принудително съ законната глоба. Плаща се въ бирническото счетоводство.

Ниемодателитѣ сами си определятъ и внасятъ съответния ж. п. данъкъ.

Годишнитѣ утра, на които ще се раздаватъ и свидетелствата за завършване отдѣленията въ градскитѣ първоначални училища, ще се състоятъ на 30 т. м., въ недѣля.

Назначенъ е за съветски пълномощенъ министъръ въ София г. А. Лаврищевъ. Може би той е най-младиятъ дипломатъ на Балканитѣ. Роденъ е презъ 1912 година и е сега само на 28 години.

За подържане добрия изгледъ и хигиена на града общината е заповѣдала всички праздни незаградени мѣста, особено въ центъра на града да бѣдатъ заградени отъ стопанитѣ имъ въ срокъ до 1 месецъ. Неизпълнителитѣ на тая заповѣдъ ще бѣдатъ глобявани.

Наредено е да започне събирането на втората задължителна вноска отъ половинъ надница на всички организирани и неорганизираны работници въ полза на Б. Р. С. за текущата 1940 год.

Рекламирайте само въ „Шуменска поща“. Той се чете съ голѣмъ интересъ отъ всички срѣди.

Очаквайте много наскоро въ подлистникъ: „Ракета 1950“, отъ Сим. Мариновъ.

Тукъ ще ви разкажа за...

ПЪРВИЯТЪ ВОЕНЕНЪ ТЕЛЕГРАФЪ

За пръвъ пѣтъ въ войната телеграфа е билъ употребенъ презъ миналия вѣкъ въ войната между Северна и Южна Америка. Началото на телеграфа било много драматично.

Когато била готова първата телеграфна линия между Либановъ и Кулумбия, изгубилъ се телеграфния апаратъ. Генералъ Воилъ наредилъ телеграмата да бѣде непременно изпратена, иначе телеграфиста Фулеръ ще бѣде разстрелянъ. И последниятъ прибѣгналъ до едно свое изобретение, което вече никой не повторилъ. Той хваналъ края на телеграфната жица и съ прекъсвания предалъ телеграмата. Отговорътъ приелъ пакъ така по своеобразенъ начинъ, като жицата поставилъ на езика си. Слабиятъ електрически токъ указва известни усещания на езика...

Това съобщаватъ скитѣ вестници за воененъ телеграфъ.

КОРСИКА ОСТРОВЪ ОТМЪЩЕНИЕТО

Корсика е островъ то италианцитѣ претъ отдавна. Той е родно място на Наполеона. Има простъ 8772 кв. клм. Жителитѣ ворятъ италиански дѣла.

Както албанцитѣ ни въ историята сж ВЕНДЕТА, т. е. кръвнѣ щение за убийството и близкитѣ на единъ презледватъ убиенъ и синове докато отмъстятъ убийството. За тоу убийство се прави щение и това отива нечностъ...

ХУДОЖЕСТВЕНИ

Мебели

всички видове разни Европейски фурнири и материали

ТЪРСЕТЕ И ПОРЖИВАЙТЕ

Антонъ Чолаковъ

художникъ, резбаръ и тапицеръ

Н.-Пазарското общинско управление изказва своята горѣща благодарностъ на Шуменската градска община за цѣнно-то съдействие, указано ни съ даденото разрѣшение за идването на общинската пожарна команда по потушаване на избухналиа на 21 того вечерта въ града ни пожаръ, както и на Шуменския пожаренъ командиръ г. Кънчо Карастояновъ, който за 19 минути, изминавайки 25 километра пѣтъ, се яви на мѣстопроезистествието съ автомобилната помпа и съ своята опитностъ и распоредителностъ, само съ 4 пожарникари, сполучи да локализира пожара само въ магазина, отъ гдѣто избухна, като запази цѣлни имоти и стоки въ сжсѣдство съ опожарения дюкянъ. Само десетина минути забавяне и града ни щеше да бѣде изправенъ предъ голѣмо нещастие.

Считаме за дългъ да изкажеме сърдечна благодарностъ и на самитѣ пожарникари, кои-

то съ своята самоотвердостъ и за адмиралъ пълниха най-достойно служебенъ и човѣшки

При приложение

за посрѣщане извънъ разходи по обезпечаване гурността на странъ статирано е, че сж голѣми несъобразности справедливости при опеднодневната вноска въ М-вото на финансово-товарило 40 финансови тори да направятъ ревизии съвмѣстно съ стерството на въ работи. Ревизитѣ ще общи предприятия стопанни професионални органи общинскитѣ комисии. е възложено опредѣленъ едендневния доходъ.

Дѣловодителя

Обл. Данъчно Упр. ени Страшимиръ Ат. Миренъ вишенъ за бирникъ славското дан. управленди

Нашиятъ анегдотъ

ТАЛАНТЛИВИЯ КОМИКЪ И КЛАКЪОРИТЪ

На времето си твърде популярниятъ и прочутъ комикъ Мишле много страдалъ отъ клоки и интриги на колегитѣ си, които му завиждали. Тѣ не могли да се помиратъ, че той е любимецъ на Парижъ и му устройвали най-груби шегѣ.

Веднажъ, когато играялъ една Молиерова комедия, Мишле трѣбвало да изругае на сцената негоденъ и нейзправенъ слуга, който нанесълъ нѣкакъви щети въ дома на господаря си. Така изисквалъ текста на комедията. Въ тоя моментъ въ

ка вечеръ. Мѣдри, хубави писма. Съ много жаръ. Той обича изкуството. Нѣкога самъ не сполучи и го изостави. Защо тя да не успѣе? Той нѣма нищо да жали—нито пари, нито семеенъ животъ.

Тя му се обаждаше по-рѣдко. Отначало пишеше дълги писма—детински, пълни съ нови впечатления, наивни сравнения за улицата, зданията, трамваитѣ. И на края завършваше: „Цѣлувамъ те“.

После писмата ѝ намалѣха. Бѣха къси. Почти винаги бѣ нѣкакво искане или порѣчка. И на края завършваше: вѣчно-признателната.

Това не го дразнѣше. Напротивъ—намираше, че е подходящо—виждаше, че то е изразъ на вѣрностъ и признаване на доброто.

Той прашаше дългитѣ си

—тя се увлѣкла по единъ оперетенъ артистъ и сама влѣзла въ неговия театъръ. Бѣше вечеръ. Имаше малко време до началото на представлението. Той реши да отиде. Да види нея—както я видѣ на афишитѣ на театъра. Тамъ имаше снимката ѝ—разголена, усмихната—въ ролята на жена отъ харема.

Въ предверието на театъра имаше голѣма навалица. Той си проби съ мжка пѣтъ до касата, купи си билетъ и влѣзе въ салона.

Въ душата му бѣ безредие отъ мисли и чувства. Да я убие?... Много по-лошо е. Да я срещне—има ли смисълъ? Тогава какво да прави?

Не можа да си отговори—представлението започна. И тя излѣзе — полугола както на снимката отъ афиша. Бѣше

сжщата—въ нея той откри артистката. Но разбра че се е излѣгалъ. Онова тамъ на селѣ е било случайностъ—близка до изкуството случайностъ. И тя го измами. Това тукъ не е и бляско до изкуството. Нѣма нищо общо съ него. Но тукъ ѝ ржкоплѣската много по-силно отколкото тамъ. И тя се усмихва—доволна е, и продължава да играе. А сама не съзнава, че всички мже въ салона, които и ржкоплѣската я желаятъ като тѣло, харесватъ открититѣ ѝ гърди, заобленитѣ рамена, примамливитѣ ѝ бедра...

Той не можеше да я гледа. Наведе глава. Искане да чува само гласътъ ѝ. Може би имаше въ нея. Тогава той не трѣбва да бѣде сегоистъ. Ако действително е годна за изкуство ще я остави...

Но разбра, че всичко е лъжа.

Особенно когато тя го да запѣе. Тогава той а безъ да обръща внимание очуденитѣ зрители сжкъмъ изхода. Оттамъ последенъ погледъ къмъ та—тя опитваше да въртѣше само корема ѝ излѣзе.

И вънъ на улицата

Зная всичко. И за прави нищо—излясно. Не те търси. Нѣма те търся. Смѣшно е играваме предъ хората—какво—къмедия или —Значи край. Написа последната сгъна писмото и го плика. Въ стаята наставаше мракъ.